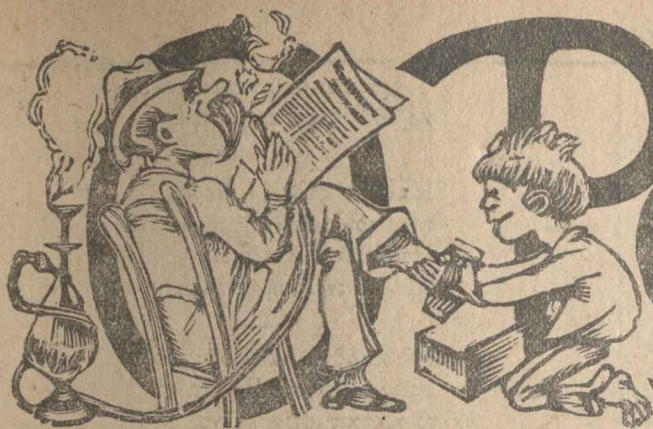

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών καὶ πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννέα τοῦ Γενάρη,
πᾶν οἱ καλικοαντζάροι.

Τοῦ Παρνασσοῦ χορὸς ὀλίγον χλιαρός.

Φ.— Λοιπὸν ἀδιαφύρει
γὰρ τᾶλλα, Περικλέτο,
κί' ἐμπρὸς εἰς τὸ παρκέτο
τοῦ Παρνασσοῦ προχώρει
νὰ δῇς χορὸ κί' ἐφέτο.

Π.— Σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
μοῦ ψάλλεις γὰρ χορὸ;
Φ.— Ὅτ' ἀπερασμένα χρόνια,
δευτέρα τοῦ Γενάρη
σὲ Παλατιοῦ σαλόνια
πετοῦσες, κοκκαλιάρη.

Τώρα τὰ δρό σου μάτια
τὰ στρέφεις ὅτ' ἀπαλάτνια,
κί' ἐν τούτοις — ὠϊμένα! —
τὰ βλέπεις σφάλισμένα.

Κανείς καὶ τώρα κρότος,
μόνον σιγὴ καὶ σκότος
ἐπικρατεῖ σ' ἐκεῖνο,
κί' ἐγὼ τὰ μάτια κλείνω.

Π.— Μ' ἐπότισες χολαῖς
μὲ τούτα ποῦ μοῦ λές.
Φ.— Μὲ συγκινεῖς πολὺ.

Φ.— Φωτὰ τὸ πυρπολεῖ
κί' ἀπὸ φωτὶ ζωσμένο
καπνίζει τὸ καῦμένο.

Καί' μέσα σ' τοὺς καπνοὺς
ἐκείνου τοῦ πυρὸς
τοὺς χρόνους τοὺς τερπνοὺς
θυμᾶμαι θλιβεροῦς.

Τι λοῦσο, τί καμάρι,
τί χάρις περισσή!..
θυμᾶσαι, κασιδιάρη,
ποῦ πῆγαινες καὶ σύ.

Χίλια κί' ἐνιὰκόσα δέκα
κί' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Χίλια πέντε κί' ἑκατὸ,
μέσα σὲ χοροὺς πετῶ.

Δὲν θυμᾶσαι, βρέ τσολιά,
ὅπου σὰν μπουρζοαζὶ
ἀνεδαίναμε μαζί;
πέντε πέντε τὰ σκαλιά;

Τῆς ἐξέχασες τῆς σάλαις,
τῆς πανόρηαις, τῆς μεγάλαις,
τοῦ χοροῦ τῆς πεταλούδαις;

Τὰ θυμᾶσαι, μιὰρέ,
τὰ βασιλικά καρέ,
ποῦ τρεχαν οἱ φιφτυτοῦδες;

Καὶ τὴν σάλα τῶν τροπαίων τὴν θυμᾶσαι τὴν με γάλη,
ποῦ τὴν βλέπαμε κί' οἱ δρό μας μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι,
κί' ἐφτερώναμε μ' αὐτὰ
τὴν ἀφτέρωτη ψυχὴ μας,
καὶ σὲ κλέη λατρευτὰ
ἵκαναμε τὴν προσευχή μας;

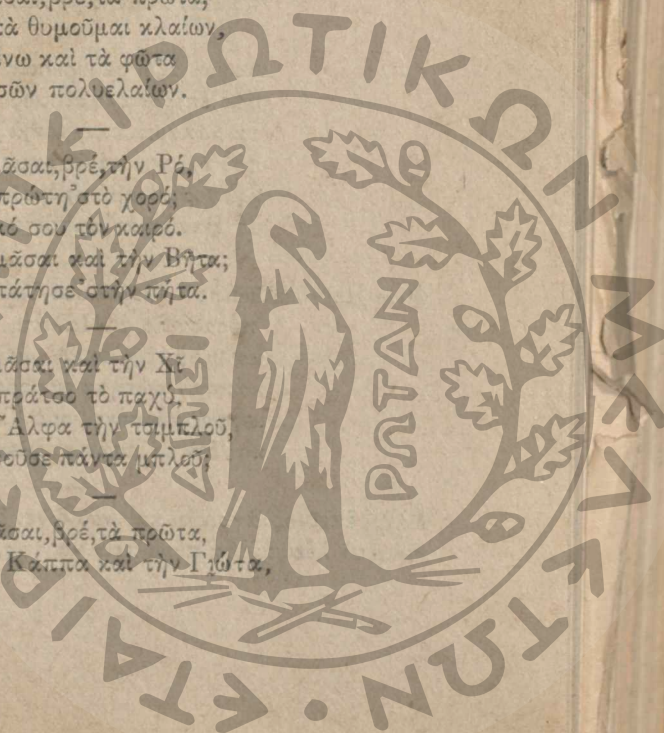
Τὰ θυμᾶσαι τὰ παληά,
ποῦ τρεχες εἰς τοὺς χοροὺς
κί' ἐβλεπες τὸν Βασιλῆα
καὶ τοὺς εὐγενεῖς σωρούς;

Π.— Τὰ θυμᾶσαι, βρέ, τὰ πρώτα;
Πάντα τὰ θυμοῦμαι κλαίων,
δὲν ξεχάνω καὶ τὰ φῶτα
τῶν χρυσῶν πολυελαίων.

Φ.— Τὴν θυμᾶσαι, βρέ, τὴν Ρά,
ποῦταν πρώτη σὲ χορὸ;
Π.— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ.
Φ.— Τὴν θυμᾶσαι καὶ τὴν Βῆτα;
Π.— Ὅφ' ἐτός πάτησέ στὴν τήτα.

Φ.— Τὴν θυμᾶσαι καὶ τὴν Χί,
μὲ τὸ μπράτσο τὸ παχύ,
καὶ τὴν Ἀλφα τὴν ταμπλοῦ,
ποῦ φοροῦσε πάντα μπλου;

Τὰ θυμᾶσαι, βρέ, τὰ πρώτα,
καὶ τὴν Κάππα καὶ τὴν Γῶτα,

ποῦ φαίνονται καὶ τὸ βράδυ
τῆς ἑλῆας τῆς τὸ μαυράδι;

Π.— Τῆς θυμοῦμαι τῆς νταρντάναις,
ποῦσαν εἰς τοὺς μπάλους μάνναις.
Τῆς θυμοῦμαι τῆς μαριόλαις,
τῶν Ρωμηῶν τῆς Δόνα-Σόλαις,
ποῦ με τρύπαις μεντζισόλαις
ἔκανα τραγούδια σ' ἔλαις.

Φ.— Τοὺς θυμᾶσαι τοὺς χοροὺς, μὰ κι' ἐκείνους τοὺς σουπέδες,
ποῦ πηγαίναμε κι' ἐμεῖς, τῶν κλεινῶν Ἑλλήνων παῖδες,
γὰρ νὰ προῦμε καὶ νὰ φᾶμε
μ' ἔξοδα Βασιλικά,
κι' ἔξεχνούσαμε κακὰ
καὶ τὸν κόσμον τὸν ἱνφάμε;

Π.— Δὲν ξεχνῶ, βρέ Φασουλῇ,
μὴ τ' ἐκείνο τὸ τραπέζι,
καὶ συγκίνησις πολλή
τὴν ψυχὴ μου τὴν πιέζει.

Φ.— Τὰ θυμᾶσαι, βρέ, τὰ πρῶτα,
τῆς σοδαντισμέναις πλάταις,
τὰ κρασιὰ, τὰ σαλταίσια,
καὶ τῆς Ρούσαις σαλάταις;

Τὰ λησμόνησες τὰ πλούτη,
ποῦ κρυβες καὶ σύ, βρέ βλάμη,
κὼν ζαμπόνι, κὼν σαλάμι,
καὶ κανένα κότας μποῦτι;

Καὶ τὰ πῆγαινες, φωρίτη;
στὸ ξυλένιο σου τὸ σπῆτι,
κι' ἔτρωγε κι' ἡ φαμελιά
μ' ἔξοδα τοῦ Βασιληᾶ;

Π.— Ὅχι... δὲν ξεχνῶ τὴν τῶρα
στὴ σημερινή μας ψῶρα
τὰ παλῆα τὰ μεγαλεῖα.

Κι' ὁ καθεὶς μελαγχολεῖ
καὶ δεσπόζει, Φασουλῇ,
πανταχοῦ μελαγχολία.

Λογαριάζω σκυθρωπὸς
πότε ἔπέρασαν καὶ πῶς
τὰ μακάρια τὰ χρόνια,
ποῦ καὶ νῦν τάνευφημεῖς
κι' ἔχορταίναμε κι' ἐμεῖς
μὲ Βασιλικά ζαμπόνια.

Φ.— Πρὶν νὰ λθῶ στὸν Παρνασσό, Περικλῆτο γουρλομμάτη,
πέρασ' ἀπὸ τὸ Παλάτι,
καὶ μὲ μάτζα βουρκωμένα
κάποιον ῥώτησα φρουρό:
μήπως κάνουνε χορὸ
καὶ δὲν κ' ἄλεσαν κι' ἐμένα;

Πλὴν ἐκεῖνος ἀγριεύει καὶ μοῦ δίνει δρὸ σβερχιαῖς
καὶ μοῦ λέει τράδα πίσω πρὶν νὰ φᾶς καὶ κοντακιᾶς.

Τι χοροὺς μοῦ ταμπουνᾶς
κι' ἔδω πέρα τριγυρνᾶς;

Καὶ δὲν ξέρεις ἡ Κορῶνα
πῶς τὸν φετεινὸ χειμῶνα
στὸ Τατόι κατοικεῖ,
καὶ θὰ τὴν εὐρῆς ἐκεῖ;

Μὲ καρδιά καὶ μὺς γεμάτη
τριγυρίζω στὸ Παλάτι
τὸ καταπυρπολημένο,
καὶ προσμένω καὶ προσμένω,
μὰ δὲν φαίνεται κανεὶς
ἄσημος κι' ἐπιφανής.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω πῶς χορὸς δὲν θὰ γενῇ
καὶ προσμένω νὰ φανῇ
φρακοφόρος καθδαλιέρος,
κὼν μεσόκοπος, κὼν γέρος.

Περιμέν' ὁ δυστυχῆς
μὲ πρὸς τὰ λείψανα τῆς στάκτης,
καὶ μὲ λούζει καταρράκτης
ἀτελείωτης βροχῆς.

Περιμένω περιμένω, μὰ κανεὶς ἀμάξης κρότος,
μήτε μόνιππον ἢ σουστα,
μήτε φράκο, μήτε φοῦστα,
μοναχὰ σιγὴ καὶ σκότος.

Κι' ἐνόμισα πῶς ἀνοιξαν ἡ πόρταις πέρα πέρα
κι' ἦτο χοροὺς οὐκ ἄλλοτε περιλαμπρος ἐσπέρα,
κι' ἐνόμισα πῶς ἤρχοντο λογιῆς λογιῆς ἀμάξια,
κι' εἶδα νὰ βγαίνουν θηλυκὰ
μὲ πλούσια γουναρικά,
βελοῦδα καὶ μετάξια.

Κι' ἀνέβηκα κι' ἐγὼ μ' αὐτὰ
τοῦ Παλατιοῦ τὴν σκάλα,
κι' ἔλαμπαν κάλλη τορνευτὰ
μὲς τοῦ χοροῦ τὴν σάλα.

Κι' ἐπρόβαλαν οἱ Βασιλεῖς
κι' οἱ παῖδες τῆς πορφύρας,
κι' εἶδα τοὺς πρῶτους τῆς Αὐλῆς
κι' εἶδα κι' εὐθύμους χήρας.

Πολλὰ ποδάρια φτέρωνε χοροῦ μεγάλος οἶστρος,
μὴ τ' ἕνας ξένος ἔλειπε κι' ἐγχώριος Μινίστρος,
κι' ἦλθαν κι' Ἑγγλέζοι μερικοὶ μ' Ἑγγλέζικη παντιέρα,
κι' εἶπαν πῶς ξένος δάκτυλος τοὺς ἔφερ' ἐκεῖ πέρα.

Ἦταν κι' ὁ Μαυρομιχάλης,
μὰ κι' ὁ Κόντες, μὰ κι' ὁ Πάλλης,
ἦσαν κι' ὅλ' οἱ βουλευτῆρες
κι' οἱ βουδοὶ κι' οἱ λιμαδόροι.

Ἦταν κι' ὁ Παναγιωτάκης, ὅπου δίδει στὰς κυρίας
ψῆφον γὰρ τὰς ἐνορίας.

Μὰ κι' ἐκεῖνος ὁ Θανάσης μὲ τὴν μέση τὴν κομφή
παρεურίσκετο στὸν μπάλο,
ὅπου κάνει κι' ἕνα κι' ἄλλο
νὰ χορεύῃ στὸ ταψί.

Ἔλεγε πρὸς ὅλους ἔπη
περὶ νέας εὐεξίας
ὁ Θανάσης Εὐταξίας.

Κι' ἀπ' τοῦ φράκου τοῦ τὴν τσέπη
ἐκυλοῦσαν στὰ παρκέτα
ζάχαρης φτηνῆς πακέτα.

Κι' ἡ Χαριλάου χόρευε κι' ἡ Λύδερς κι' ἡ Μερκάτη,
κι' ἔλαις ἐκείναις, Περικλῆ, ποῦ πᾶνε στὸ Παλάτι,
μὰ καὶ σπαθάτους ἔδλεπες τὰ μάλ' ἀκτινοβόλους
κι' ἦτο χορὸς καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅλους.

Κι' ἦτο πολὺς παροξυσμός,
κι' ἦτο πολὺς συνωτισμός,
ὅπου καθέννας ἔλεγε πῶς σίγουρα θὰ σκάσει,
καὶ πότε πότε μερικάς
ἀφράταις ντάμαις καὶ γλυκαῖς
στῆς ζάχαρης, βρέ Περικλῆ, γλιστροῦσαν τοῦ Θανάση.

Κι' ἐνῶ ποῦ λὲς περιχαρεῖς ἀπὸ τὴν σάλα βγαίναμε
καὶ στὸ Σουπέ πηγαίναμε,

κι' ἐπίθεσις ἐπρόκειτο στὰ φαγητὰ νὰ γίνη,
ἔφαγνα κάποιος φώναξε φωτιά, φωτιά, γιαγκίνι.

Φωτιά φωνάζουνε πολλοὶ
καὶ πῦρ τὰ πάντα πυρπολεῖ,
καὶ τὸ Παλάτι φλέγεται μὲ φλόγα μανιώδη,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, κι' ἀμέσως πάρτε πόδι.

Τότε δὴ τότε πάνικος ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ
καὶ φαίνεται πυρίφλεκτος ἡ σάλα τοῦ χοροῦ,
καὶ τὰ σκαλιὰ κατέβαιναν τοῦ Παλατιοῦ μὲ τούμπαις
καὶ πυροσβεστικὰς ἔδρεχαν τὸν κόσμον μὲ τῆς τρούμπαις

Τότε σ' ἐκείνην τοῦ πυρὸς τὴν φοβερὰν κοιλάδα
δὲν ἔμειν' ἕνα τρικαντό, δὲν ἔμεινε βελάδα,
καὶ τότε κουβαλήθηκαν λογιῆς λογιῆς στολίδια
κι' ἀνέλυσαν χορευτῶν σοβάδες καὶ φτιασιδιά.

Τί συμφοραῖς ἀνέλπισταις, φωνάζουν τόσα κάλλη,
τί ξαφνικὰ καὶ τοῦτα,
κι' ἔχασαν τὰ γοδάκια τῶν μὲς στῆς φωτιᾶς τῆς ζάλης
καθὼς ἡ Σταχτοπούτα.

Τρέχουν νὰ σῶσουν τὴν φωτιά... δὲν ἔσβυνε, τοῦ κακού...
τέφρα τὸ πᾶν καὶ σάκη...
ἐκάησαν τὰ δρὸ φτερά καὶ τοῦ δικοῦ μου φράκου
κι' ἐγίνηκε σάκακι.

Καί τώρα μέσ' ἀπὸ φωτιάς τῶν Ἀνακτόρων φθάνω
μέσ' στὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ περιγραφὴ νὰ κάνω,
ἀλλὰ δὲν βλέπω Βασιλεῖς
μήτε κανένα τῆς Αὐλῆς.
Δὲν βλέπω μήτε Πρίγκηπα καὶ μήτε Πρίγκηπέσα...
τὴν Νεγρεπόντη μοναχὰ κυττῶ τὴν Πατρονέσα.

Π.— Κύτταξε γύρω μὲ σπουδὴν,
τῶν μπάλων Δὸν-Κιῶτη...
Ἐδῶ παροῦσα κι' ἡ Ναδδὲν,
ἡ Σλήμαν δηλονότι.

Φ.— Βλέπω κι' ἐδῶ, βλέπω κι' ἐκεῖ... τί κόσμος ἀνυπόφορος!
δὲν εἶναι κι' ὁ Νικόλαος, δὲν εἶναι κι' ὁ Χριστόφορος.
Π.— Θὰ φᾶς καμμιά σ' τὰ μούτσουνα, ποῦ κάνεις τὸν μεγάλο.
Φ.— Καθόλου δὲν ἐσκόπευα νὰ λθῶ σ' αὐτὸν τὸν μπάλω,
γιατ' εἶμαι φιφτυτοῦ κι' ἐγώ, ρά τσα βασιλική,
κι' ὅπου δὲν εἶναι Βασιληᾶς κι' ἐγὼ δὲν εἶμ' ἐκεῖ.

Μήτε κανέναν Ὑπουργὸς καὶ μήτ' ἐπισημότης.
Π.— Ἴδου παρῶν ὁ Μπαλτατζής, διπλωματίας πρώτης.
Φ.— Γιὰ κύτταξε κι' ἐνὸς μαλλιά...
Π.— Θὰ τᾶλειψε μὲ λάδι.
Φ.— Βλέπεις Ἀνδρέα Πρίγκηπα;
Π.— Βλέπω τὸν Ἀνδρεάδη.
Μὰ κύτταξε κι' αὐτὸν ἐκεῖ...
Φ.— Μυρίζει μουρταδέλα,
κι' ἀπὸ τοὺς Πρέσβεις, Περικλῆ, μόνον ὁ Ριμπαρμπέλα.

Π.— Γιὰ κύτταξε, βρε Φασουλῆ, φηλὰ σ' τὴν γαλαρία.
Φ.— Κυττάζω πρόσωπ' ἄγνωστα καὶ κόσμον κεχηνότα.
Π.— Ὅριστε κι' ὁ Βελούδιος μαζί μὲ τὴν κυρία,
σὰν μουσικοδιδάσκαλος χορεύει μὲ τὴν νότα.

Φ.— Κυττάζω καὶ τὸν Ραγκαβῆ, τὸν φίλο τὸν Ἀλέξη.
Π.— Γιατί κυττᾷς περίλυπος χωρὶς νὰ θγάξης λέξι;
Μέσα σ' τοὺς μπάλους ἄλλοτε σὲ χρόνια περασμένα
κι' ἄρσενικο καὶ θηλυκὸ δὲν ἄφινες κανένα,
καὶ μοῦκανες λεπτομερῆ τῶν ὀνομάτων λίστα,
ποῦ μ' ἐπίανε, βρε Φασουλῆ, χασμουρητὸ καὶ νύστα.

Τώρα γιατί βουδάρθηκες... νὰ κι' ἕνας φαλακρὸς
μὲ δυνατὸ μεράκι...
Φ.— Δὲν ἦλθε καὶ τῆς ζάχαρης ἐκεῖνος ὁ Λοκρός,
μόνον ἡ Ζαχαράκη.

Π.— Πάστρεψε τώρα τὰ γαλιὰ καὶ κύτταξε κι' ἐκείνη
γλυκερὰ σὰν τὸ σαλέπι...
ὁ κύριος Γεννήσαρλης τὸν μπάλω διευθύνει
κι' ὁ Κόνσολας τὸν βλέπει.

Ἴδὲ σ' τὴν δίνην τοῦ χοροῦ
κι' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι,
τὴν Καρατζά, τὴν Κατσαροῦ,
μὰ καὶ τὴν Ἀνδριτσάκη.

Φ.— Δὲν θέλω, Περικλῆ, νὰ δῶ καμμιά μηδὲ κανένα
καὶ βλέπε σὺ γιὰ μένα.

Π.— Ἄν θέλῃς νὰς ἐνήμερος, ἰδοὺ κι' ἡ Λιμπεράκη,
ἂν δὲ κι' ἐνημερότερος, ἰδοὺ κι' ἡ Μαζαράκη,
ἂν δὲ κι' ἐνημερότατος νὰ κι' ἡ Λαμπαδαρίου...
Φ.— Ὅμως καμμιά δὲν φαίνεται μορφὴ Σεκρεταρίου,
μήτε καμμιά Πομπαδοῦρ μ' ὀλδξανθη περοῦκα...
Π.— Τοῦλάχιστον, βρε Φασουλῆ, δὲν βλέπεις τὴν Δελούκα;

Φ.— Δὲν βλέπω μούτρα κανενὸς τοῦ Στέμματος Συμβούλου.
Π.— Δὲν βλέπεις, βρε, τοῦλάχιστον τὴν Λιθαθινοπούλου;
Φ.— Δὲν χύνει γύρω μυρωδιάς Παλατιανὸ μπομπουκι.
Π.— Τοῦλάχιστον, βρε Φασουλῆ, δὲν βλέπεις τὴν Παμπούκη;

Ἴδου καὶ μία, θεριακλῆ,
γλυκύτατη μπομπότα...
Φ.— Ποῦ Βασιλέων, Περικλῆ,
καὶ Μεγιστάνων χινῶτα;
Μήτε Δραγόνι φαίνονται καὶ τῆς Αὐλῆς Κοζάκι.
Π.— Δὲν βλέπεις τὴν Δραγούμενα, δὲν βλέπεις τὴν Βρυζάκη;

Φ.— Ποῦ κι' εὐγενεῖς Πατρίκιοι μὲ μούτρο λαμπερό;
κι' ὁ γέρος ὁ Πατρίκιος δὲν εἶναι σ' τὸ χορὸ.
Π.— Μὰ πῶς τὸ βρίσκεις, Φασουλῆ, κι' ἐκεῖνο τὸ κουφέτο;
Φ.— Μήτε κι' ἡ Πῶπ δὲν φαίνεται σ' τὴν γαλαρία φέτο.
Π.— Ἴδου κι' ὁ Σλήμαν ἀπ' ἐδῶ, κι' ὁ Κύρος ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ τώρα σ' τὴν Ἑστία τοῦ βρίσκεις καὶ μουσική.
Φ.— Δὲν ἦλθε κύριος κανεὶς κορδῶματος καὶ τύφου,
μὰ κάποιος ξεπροβάλλει
κι' ἔχει μεγάλο χάλι,
ποῦ λὲς ἀπὸ τὰ Χάλαρα πῶς βγήκε τῆς Σερίφου.

Π.— Καὶ τῶρ' ἂν πάμε, Φασουλῆ, κι' ἐμεῖς σ' τὸ κυλικεῖον,
μήπως ἐκεῖ τονώσωμεν ταλαίπωρον σαρκίον,
κι' ἄμφότεροι συντρώγοντες καὶ πίνοντες ἀνέτως
ἄς συγχαρῶμεν, ἀδελφέ, τὸν Παρνασσὸν κι' ἐφέτος.

Σύλλογον εὐφημήσωμεν τὰ μάλιστα σωτήριον
μ' ἐκεῖνον τοῦ τὸν Περικλῆν, εἰσπρακτορὰ δραστήριον,
καὶ πάντας ἐνθαρρύνωμεν μὲ δαφιλεῖς ἐπαίνους
τοὺς ἐν αὐτῷ δουλεύοντας καὶ συνεργαζομένους,
κι' ἄς περιμένωμεν χορὸν λαμπρῶς ἐπιτυχῇ
σὲ χρόνον προσεχῇ.

Φ.— Κέρνα νερὸ Δεξαμενῆς καὶ πρόσεχε μὴ στάξῃ...
Π.— Τάεροπλάνον Μπλεριῶ μου λὲν πῶς θὰ πετάξῃ.
Φ.— Θαρρῶ κι' αὐτὸ πῶς δὲν πετᾷ καθὼς καὶ τοῦ Βαρόνι.
Π.— Εὐοὶ λοιπὸν ὁ Παρνασσός...
Φ.— Ἐβρίδα... καὶ τοῦ χρόνου.

καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μ' αὐτὴν τὴν Βιεννέζικη τὴν οὐρεῖτα πάλι
αἰ γλῆντι σ' τὸ Δημοτικὸν τὸ συρρὸν μεγάλη.
Ὅπως ἐπαίνων ἄξιός αὐτὸς ὁ Κονταράτος,
ποῦ γιὰ θιάσους φαίνεται πῶς εἶναι ραφινάτος.

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου τώρα
αὐτομάτα χυριστικά θὰ βρῇτε μηχανήματα,
ὅπου γλυτόνουν πρόσωπα πολλὰν γενναφόρα
ἀπὸ συχνούς τραυματισμούς καὶ ξουραφίων κοψίματα.